

Redactare: Mugur Butuza
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CORNELIUS, JAN

Cum mi-am mâncat masca / Jan Cornelius. – Pitești: Paralela 45, 2022

ISBN 978-973-47-3637-9

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2022

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Jan Cornelius

Cum mi-am mâncat masca

Editura Paralela 45

Cuprins

2020	11
2021	119
2022	297

Düsseldorf*12 august*

Azi am plecat pe la ora 10 de acasă, pe trepte m-am întâlnit cu vecinul meu Michael, care este profesor la liceul Goethe din Düsseldorf, predă engleză, istorie și politică. În landul nostru a început de ieri școala, în mijlocul caniculei, sunt 30 de grade la umbră. Nemții sunt băieți buni, dar le place să planifice: încălzirea globală e în plină desfășurare, deci copiii trebuie învățați de mici cu căldura. Freust du dich auf die Schule, Michael, te bucuri de școală, Michael, am întrebat rânjind sarcastic, ești pregătit? Da, a zis Michael, azi am trei ore și trei măști la mine, una pentru fiecare oră, nici profesorii n-au voie să-și scoată masca, întreb, chiar dacă stau la catedră? Nu, nici profesorii, nici elevii, îmi închipui ce fain o să fie, zic, liebe Kinder, dragi copii, Ruhe, bitte, vă rog liniște, Johann, dacă mai spui un cuvânt, te dau afară! N-am vorbit eu, a vorbit Thomas și eu nu sunt Johann, eu sunt Markus. Îți doresc multă bucurie, Michael, zic. O să fie frumos, zice Michael, mai ales că sper foarte mult să avem azi hitzefrei, liber din cauza căldurii. De fapt sunt în drum cu mașina spre fiică-mea Andreea, care stă la Glesch, la 40 km, nepotul meu David are azi prima zi de școală, mare eveniment, așa că îl aștept la el acasă. David se întoarce după

doar o oră jumate de la școală, hitzefrei, cu o Schultüte, adică un con de carton de-un metru cu dulciuri și tot felul de mașinuțe, fiecare copil primește cadou de la părinți în prima zi de școală o astfel de pungă uriașă, David o desface și începe s-o îngurgiteze împreună cu soră-sa Isabelle, care s-a întors și ea de la școală, hitzefrei. Isabelle e revoltată, dar la 13 ani ești mereu revoltat. Normal, adulții sunt toți niște tembeli penibili. Stop cu Haribo, David! zic, o să-ți fie rău după aia! Cum a fost prima zi de școală, frumos, zice David, cum o cheamă pe învățătoare? Frau Meier. Ți-a plăcut de ea? Da, zice David, dar n-am văzut-o. Sună a banc, zice Andreea, dar nici eu nu știu cum arată Frau Meier, avea mască. Apoi vin în vizită prietenii lui David, Adam și Sven, din casa de alături, primul e în clasa a treia, al doilea într-a cincea, au început și ei școala azi și de aia sunt acasă, hitzefrei. Intră cu toții în piscina gonflabilă tipând cât îi ține gura și râzând în hohote, apoi joacă un pic prinsa prin casă, așa că înăuntru se mai răcorește un pic prin dispersarea picăturilor de apă. Ați înnebunit, strigă Andreea, totul se va usca repede, zic eu, calmează-te! Și mă așez relaxat pe Feli, pudelul mult iubit al familiei, care schelălăie-n disperare, dar nu-i rup niciun os din fericire și așa se termină prima zi de școală cu bine. Urc în mașină și mă întorc acasă, la Düsseldorf, trebuie să-mi fac valiza, mâine plec pentru câteva zile la Varșovia.

Varșovia

13 august

Here we go to Varșovia! Am o mască specială, în care nu intră virusul, am scris mic într-un colț al ei: *Stop Corona!* Sper c-a

învățat virusul să citească, că umblă de multă vreme prin școli. La aeroportul din Düsseldorf avionul este doar pe jumătate plin, stau singur pe patru locuri. Și ce-mi place mie cel mai mult la avioane e că nu mai urcă nimeni pe drum. În spatele avionului se întrețin trei polonezi în gura mare, pun un ciocan pneumatic în umbră, au plămâni buni băieții! Înainte de-a urca în avion, am văzut o pereche tânără din România, în hala aproape goală. El pleca, ea plângea, eterna poveste. Dar de când cu #metoo, mai plâng și bărbații.

14 august

Am început să vizitez Varșovia, stau la Novotel, în plin centru. Nu mică mi-a fost mirarea când direct la ieșirea din hotel am văzut azi după-masă Casa Scânteii din București, din Piața Presei Libere, și care le-a fost dăruită de ruși românilor, vai de n-ar fi primit-o! Și acum iată că e brusc la Varșovia! Am luat-o agale pe jos până pe strada pietonală Nowy Swiat, unde spre deosebire de zonele pietonale germane nu vezi nicio mașină, doar trotinete. Trotineta prezintă față de mașină marele avantaj că n-o auzi când te calcă și nici n-ai timp să te sperii înainte de a-ți aduna oscioarele cu fârașul, așa că treci relaxat și vesel în lumea de dincolo. Pe strada Nowi Swiat sunt zeci și zeci de loca-luri tipic poloneze, precum Pizza Dominium, Café Capriccio, Restaurante Venezia, Roma... Eu înainte mi-am băut cafeaua tipic poloneză Cappuccino la Gelateria Magia d'Italia, apoi am trecut prin Place Charles de Gaulle. Mărturisesc că văzând numele ăsta mi-a fost puțin jenă, căci eu începusem să cred că cel care a condus revoluția poloneză nu a fost De Gaulle, ci Garibaldi, omul cât trăiește învață.

15 august

La bufetul hotelului, la micul dejun, nu te mai servești singur, ca în timpurile îndepărtate de acum o jumătate de an, ești servit de personalul cu mănuși și mască, stai la coadă cu masca pe față. Am luat mascarpone, de dragul armoniei lingvistice, și, deși îmi place mai mult omleta, am luat ouă fierte, deci gălbenuș și albuș cu mască din coajă de ou. Apoi am stat 15 minute la coadă la espresso și mi l-am dus la masă, după care m-am dus să-mi iau apă, unde nu era coadă și când m-am întors la masă, îmi dispăruse espressoul. Cine mi-a băut cafeaua, în picioare, stand up!, am spus, dar nu s-a sculat nimeni, ba n-am spus, dar aproape. Am chemat chelnerul, sorry, Sir, zice, eu am luat-o, credeam că n-o beți, a spus, să vă aduc alta? Da, vă rog, am spus și mi-a adus un cappuccino, deci un espresso cu mască de lapte. După micul dejun am urcat în cameră la etajul 29, pe trepte, logic, căci până la etajul 29, liftul oprea de 29 de ori, logic. De câte ori se deschidea ușa, afară stăteau oameni cu mască, care nu intrau, căci erau prea mulți înăuntru, iar cei de dinăuntru nu ieșeau, căci erau prea mulți afară, precis că cei din lift se mai plimbă și acum în sus și-n jos, iar cei de-afară așteaptă, eu, în tot cazul, am ajuns spre prânz cu bine în cameră.

Seara am fost în orașul vechi al Varșoviei, care a fost distrus în război și complet refăcut. Multe clădiri în stil gotic, biserici impozante și între ele diferiți polonezi și poloneze, unii în stare de ruină, alții tineri și veseli. În piața centrală unul se juca cu focul, scoțând flăcări pe gură, flăcările se pot fotografia bine în întuneric, dar când se sting, nu mai se văd, din păcate. Am fost și la Muzeul Lumea iluziilor, unde-am descoperit că am nu doar o umbră, ci două, ambele frumos colorate. M-am întors cu taxiul la hotel, pe aparatul de taxat a apărut la urmă suma de 80

de zloți. Poftim?! I-am întrebat pe șoferul de taxi, la venire am plătit doar 20 de zloți și el mi-a arătat din nou aparatul de taxat, la început am vrut să-l sugrum, dar după aia mi-am dat seama că la Varșovia pe întuneric se plătește și transportul umbrelor, a mea și a șoferului fac patru.

17 august

Am fost aseară cu Cristian, care e din București, dar trăiește de nouă ani la Varșovia, la terasa Dubrovnik de lângă Novotel, unde am mâncat mâncare tipic croată – mâncare tipic poloneză pot să mănânc când mă duc în Croația – și am băut o bere Tyskie, la draft. Am povestit de una, de alta, și Cristian, care compune muzică pentru filme, mi-a relatat că aici, la Varșovia, la biserica Sfânta Cruce, vizavi de Universitate, se află inima lui Chopin. Vai, am trecut ieri pe-acolo, am spus, dar nu știam asta și azi voiam să vizitez alte cartiere, se mai află inima lui Chopin și-n altă parte? am întrebat și Cristian a râs, nu râde, am spus, nimic nu-i imposibil, eu am văzut odată două cranii la un muzeu, unul al lui Napoleon și unul mai mic, tot al lui Napoleon, de când era copil, și când am fost acum trei ani în Republica Dominicană, am vizitat mausoleul, în care se află osemintele lui Cristofor Columb, care se află și la catedrala din Sevilla, după cum știm. Am petrecut o seară foarte frumoasă și informativă cu Cristian, la sfârșitul serii am băut încă o bere Tyskie, pe care-o aveau nu numai la draft, ci și la sticlă, pe mine nu mă mai miră nimic pe lumea asta.

18 august

Deci ieri înainte de masă am fost, după cum mi-am propus, să văd inima lui Chopin la biserica Sfânta Cruce, slujba tocmai se

terminase, m-am strecurat pe lângă pereți urmărind inscripțiile, Bolesław Prus, Władysław Reymont, pe care-l citisem în adolescență, în România, da, mulți oameni mari apăreau acolo, dar Chopin ioc. Am făcut turul bisericii, era mult de mers nu glumă, și cândva am ajuns din nou fără succes la intrare. Chopin? m-a întrebat un cerșetor cu o barbă albă, imensă, văzându-mă rătăcit și inconsolabil. Tak, am aprobat, asta fiind unul din foarte puținele cuvinte pe care le știu în poloneză. Poloneza e o limbă foarte grea, dar în Polonia o vorbesc până și copiii mici, extrem de talentați la limbi, polonezii! Cerșetorul mi-a arătat coloana a doua din centru, there heart, acolo inima, zice, i-am dat cinci zloți și mi-a zis thank you. M-am dus apoi la coloana a doua, here rests the heart of Frederick Chopin, aici odihnește inima lui Chopin, scrie acolo. În biserică era multă liniște și eu m-am gândit mișcat la Chopin și brusc și pe neașteptate am auzit în liniștea aceea imensă cum bate inima lui Chopin, m-au trecut fiorii, apoi am realizat că aia nu e inima lui Chopin, ci un telefon, care suna imitând bătăi de inimă pe una din băncile de rugăciune din față, și am făcut enervat pssst! și după aia iar a fost liniște și după vreo trei minute, iar a sunat telefonul ăla, mari idioți umblă pe lumea asta, chiar și în bisericile importante. În fine, după aia am umblat toată ziua prin oraș și pe la miezul nopții m-am pus în pat și am ascultat Valsul nr. 3 de Chopin pe youtube și telefonul a început brusc să sune, am tresărit, cine m-o fi sunând la ora asta, cine-i? am întrebat, era Chopin! Ascultă și Valsul nr. 4, mi-a spus în franceză, écoute aussi la valse numéro 4, dar nu știu, poate dormeam și visam. Ok, dar nu asta-i problema, Chopin știe franceză de la George Sand, clar, dar de unde mi-o fi având numărul?!

20 august

Ieri după-masă am părăsit Varșovia, afară erau 29 de grade, nu că vreau să mă laud, dar eu, când mi-au luat din nou temperatura la aeroport, am avut 7 grade mai mult. La aeroport cu mine a venit Sabra, care lucrează la ICR, la Varșovia, și suferă de generozitate, mi-a dăruit o banană, care-a fost atât de bună încât am mâncat-o cu tot cu coajă în avion, glumesc, coaja am păstrat-o, o mănânc de-abia astăzi.

Düsseldorf

22 august

Omul invizibil de H.G. Wells este una din cărțile cele mai tari ale copilăriei mele, după ce-am citit-o, dorința mea numărul unu a fost să devin și eu invizibil, asta da personaj, mi-am zis, Griffin, savantul care descoperă o substanță ce-l face invizibil! Problema e doar că omul invizibil trebuie să se înfofolească din cap până-n picioare când vrea să devină vizibil, căci omul invizibil e prin natura lucrurilor invizibil și nu se vede, i se văd numai hainele, pantofii, pălăria, ba trebuie să mai poarte și mască, și ochelari, căci altfel acolo unde îi este fața, apare un loc gol, și acum, când mă uit la selfiul ăsta al meu cu mască și ochelari făcut azi, văd că semăn tare cu el, mai ales la față. L-am întrebat recent pe nepoțelul meu David, șapte ani, dacă i-ar plăcea să fie invizibil și care-i dorința lui numărul unu și el mi-a spus că dacă vrea să fie invizibil se ascunde și că are două dorințe numărul unu: prima să poată zbura ca o pasăre și a doua să poată face vrăji precum Harry Potter, și ce dorințe ai tu, m-a întrebat, eu

am doar o singură dorință, i-am spus, să nu mă mai trezești tu noaptea la două că vrei să mănânci pizza, păi nu mai trebuie să-ți dorești asta, a spus David, dacă eu știu să fac vrăji, te fac să te trezești singur.

24 august

Prietenul meu Florin din Timișoara m-a întrebat ieri, după ce-a văzut ce-am scris despre *Omul invizibil* al lui H.G. Wells: Dar *Un om trece prin zid* ai citit? Da, zic, cartea lui Marcel Aymé e genială, în copilărie am văzut și filmul de cel puțin trei ori, muream de râs și de plăcere de fiecare dată, când își scotea Heinz Rühmann capul prin zid și bau-bau!, își speria șeful din biroul alăturat, până l-a băgat la balamuc, unde omul a intrat în pas de marș. Și anul trecut la Paris, în Montmartre, l-am văzut din nou pe passe-muraille Dutilleul, cum trece și azi prin zid, în formă de statuie. Și apropo de ieri, 23 august, și defilarea în pas de marș, și noi, pionierii din România, încercam să trecem prin zid, pe timpul comunismului, întâi cu fruntea, după cum ne învăța poetul: „Cu fruntea lipită, lipită de zid,/ Să știe copilul ce-nseamnă partid.“ Să-ți dai cu capul de pereți, nu alta!

25 august

Doi tipi se urcă în tren, se așază într-un compartiment și așteaptă. Și așteaptă, și așteaptă. Când pleacă trenul? întreabă unul. Nu poate să mai dureze mult, zice celălalt, șinele sunt deja puse. Până acum am crezut că ăsta-i banc, dar am citit azi la *ziare.com* că acum trei zile, pe 22 august, la Piatra Neamț, călătorii au urcat în acceleratul de București și au stat, și au tot stat ei acolo multă vreme și trenul nu s-a mișcat din loc deoarece

locomotiva o luase din loc fără vagoane, super, vai, ce iubesc eu poveștile astea care încep în forță! Din păcate, în ziar povestea se termina brusc aici, probabil că n-au mai avut spațiu, dar mie mi-e absolut clar cum continuă aventura feroviară: dat fiind că toți pasagerii își fixează nonstop telefonul și butonează pe rupte, nimeni nu-și dă seama ce se întâmplă, dar la ora când trenul trebuie să ajungă la București, unul se uită totuși pe geam și vede bucuros că trenul stă. Incredibil, zice, se mai întâmplă și minuni, am ajuns punctual de data asta! Ia te uită, mă, zice altul, ce chestie! la București arată exact ca la noi în gară, dacă știam, rămâneam acasă.

26 august

Planificasem încă în ianuarie cu Frau Blessing, o învățătoare la clasa a treia la o școală elementară din Krefeld, o lectură din cărțile mele pentru copii, pe data de 10 iunie, aranjasem totul, cum să șadă elevii, câți vor fi la număr, din ce cărți voi citi, cât va dura pauza, onorariul, dar, din cauza Covidului, lectura s-a anulat fără comentarii. Alaltăieri, însă, primesc un e-mail de la aceeași școală, de la o altă învățătoare, Frau Wagner: a început noul an școlar, îmi scrie, wir würden uns sehr freuen, wenn Sie bei uns lesen könnten, ne-am bucura foarte mult dacă ați putea face totuși lectura planificată, mă uit în calendar, gata, zic, facem, și anume cât de repede, până nu se închid, din nou, toate școlile. În ce condiții, întreabă Frau Wagner, întrebați-o, vă rog, pe Frau Blessing, zic, cu ea am aranjat totul în ianuarie, ok, răspunde Frau Wagner, o voi face, și ieri îmi scrie: Lieber Herr Cornelius, sunt de acord cu toate condițiile, pe care le-ați stabilit cu Frau Blessing, beste Grüße, multe salutări, și semnează: